

на нѣкакъвъ товаръ отъ плѣщитѣ ми! — Ахъ какъ просвѣтна на душата ми. Отвържете ми очитѣ! Азъ искамъ да ви погледамъ. Струва ми се, че очитѣ ми сж оздравѣли.

Лѣкаръ тѣ. — Не, не бива!

Боръ о. — Умолително. Но, Митѣо — — — Тѣ много ми се иска да погледна наоколо си. Струва ми се, че сега ще забѣлѣжа въ „Слѣпеца“ ония нѣща, които до сега съмъ минавалъ безъ да разбера.

Лѣкаръ тѣ. — И то ще бѣде. Но сега не бива. Ти ще ме слушашъ. Спомни си: не ти ли казвахъ, слѣдъ оня момчешки фейлетонъ, че нѣма защо да се отчайвашъ?

Боръ о. — Колко съкрушително ми подѣйствува той!

Лѣкаръ тѣ. — А сега трѣбва да вѣрвашъ. Повече вѣра въ себе си и въ ония, които се грижатъ за тебе — и ти ще бѣдешъ спасенъ.

Боръ о. — Дай, тогасъ, поне да похвана тая книга, която ми донесе такова облѣгчение!

Лѣкаръ тѣ. — Подава му списанието.

Боръ о. — Пипайки книжката. Искра! Искра Божия! Ахъ, какъ ми се иска, само да хвърля единъ бѣгълъ погледъ върху статията!

Лѣкаръ тѣ. — Ти не вѣрвашъ!

Боръ о. — Вѣрвамъ, вѣрвамъ, но —

Лѣкаръ тѣ. — Отъ тебе искамъ само едно: вѣра. Вѣрвашъ ли ме — болестъта ти ще мине. Става. Сега да ходя, че и други чакатъ. Оставямъ ти книжката. Сбогува се и излиза.

Мълчание.

V.

Боръ о. — Ходи бавно изъ стаята.

Мара. — Вгледава въ Боря не сменя очи.

Боръ о. — Спрѣлъ се. Мара, знаешъ ли какъ ^{те}леко се чувствувамъ! Нѣкакво просвѣтление се открии въ ^{те}бѣ дащето ми!

Мара. — Само го погледва.